

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **G. K.**,
narozený dne X
státní příslušník Ruské federace
t. č. v ZZC Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 20. 9. 2024, č. j. OAM-1244/BA-BA01-BA06-PS-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- V této věci soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tedy z důvodu, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců* (dále jen „ZZC“), ačkoliv mohla být podána dříve, a existují oprávněné důvody se domnívat, že tato žádost byla podána *pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet*.
- Žalobce je státním příslušníkem Ruské federace. Dne 15. 9. 2024 byl ztotožněn cizineckou policií v hotelu na Praze 7. Policie zjistila, že žalobce aktuálně pobývá na území ČR neoprávněně, je veden v Evidenci nežádoucích osob a do 13. 4. 2027 mu byl zakázán vstup do schengenského prostoru. Žalobce pobýval v ČR nejméně od roku 1998. Do roku 2017 mu byl udělen trvalý pobyt, který ale pozbyl v důsledku opakovaného páčání trestné činnosti. Z opisu z evidence Rejstříku trestů vyplývá, že v letech 2007 až 2017 byl žalobce v ČR celkem šestkrát pravomocně odsouzen za násilnou a majetkovou trestnou činnost a za

maření výkonu úředního rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023, č. j. KRPA-233789-22/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25. 9. 2023“), které nabylo právní moci dne 17. 10. 2023, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Žalobce přesto z území dobrovolně nevystoupal. V listopadu 2023 byl žalobce zajištěn a umístěn do ZZC Balková, kde poprvé požádal o mezinárodní ochranu. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 2. 2024, č. j. OAM-1614/BA-BA01-P10-2023, které však na základě žaloby žalobce následně zrušil Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 9. 5. 2024, č. j. 33 Az 4/2024-38. Žalovaný následně řízení o této žádosti dne 13. 6. 2024 pravomocně zastavil, neboť žalobce byl základě evropského zatýkacího rozkazu předán k trestnímu stíhání do Německa.

3. V září 2024 se žalobce vrátil z Německa do ČR a ubytoval se zde v hotelu v Praze 7 – Holešovicích. Zde byl dne 15. 9. 2024 nalezen a ztotožněn hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „cizinecká policie“), která na základě údajů z pobytových evidencí zjistila, že žalobce pobývá na území, ačkoliv nemá žádný pobytový titul a řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo zastaveno. Proto jej omezila na svobodě.
4. V návaznosti na omezení na svobodě žalobce podal cizinecké policii vysvětlení k věci podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“, viz protokol cizinecké policie ze dne 15. 9. 2024, č. j. KRPA-292410-9/ČJ-2024-000022-ZZC). V rámci toho sdělil, že rozumí česky slovem i písmem, tlumočníka ani právního zástupce nežadá. Z německé vazební věznice byl propuštěn dne 12. 9. 2024. Do ČR se vrátil, aby zjistil, v jakém stavu je jeho žádost o azyl. Proto také v pátek 13. 9. 2024 navštívil pracoviště ministerstva, které již bylo zavřeno a měl se na něj dostavit znovu v pondělí. Mezitím se ubytoval v hotelu na Praze 7, kde jej v neděli zastihla hlídka cizinecké policie. Žalobce si uvědomoval, že mu v minulosti již bylo uloženo správní vyhoštění. Je svobodný a bezdětný. Na území ČR nemá žádný majetek, pracovní povolení ani sjednané pojištění. Jeho bratr je občanem ČR, jeho matka žije v Německu. S bratrem ani matkou se aktuálně moc nestýká, každý má svůj život. Finance na pobyt v ČR mu poskytl rodina. Veškerou hotovost, kterou disponuje, má u sebe. Nemá finanční prostředky k dalšímu pobytu na území a k případnému vycestování z ČR ani na složení finanční záruky. V hotelu na Praze 7 měl bydlet do pondělí. Vzhledem ke své „minulosti“ má na území pravděpodobně nějaké dluhy, jejich konkrétní výši nezná. V minulosti měl „problémy s drogami a s tím spojené potíže“. Drogy již neužívá, cítí se zdravý a s ničím se neléčí. Má pouze žloutenku typu C. V Rusku ho čeká „hrozba na životě“ vzhledem k jeho protivládnímu vyjadřování na sociálních sítích a postoji k aktuální politické situaci. Psal i nějaké hanlivosti o vedení Ruska. Od roku 1998 v Rusku nebyl, nic tam nemá.
5. Cizinecká policie následně žalobce rozhodnutím ze dne 15. 9. 2024, č. j. KRPA-20248-10/ČJ-2024-000022-ZZC, zajistila na dobu 30 dnů za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že nevystoupal po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.
6. Po vydání shora zmiňovaného rozhodnutí o zajištění byl žalobce umístěn do ZZC Balková, v němž dne 16. 9. 2024 (podruhé) požádal o mezinárodní ochranu. V žádosti neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání. Dne 20. 9. 2024 k žádosti poskytl další údaje podle § 10 zákona o azylu (protokol žalovaného ze dne 20. 9. 2024, čl. 37). Žalobce uvedl, že není členem žádné politické strany, je však proti ruské vládě. Nemá na Rusko dobré vzpomínky,

na sociálních síti TikTok vystupoval proti režimu a prezidentu Putinovi. V Rusku nebyl přibližně 25 let, nemá tam žádné příbuzné ani závazky. V případě návratu do Ruska má obavu o svůj život.

7. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 9. 2024, č. j. OAM-1244/BA-BA01-BA06-PS-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalobce přezajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona do 2. 2. 2025, tj. na 140 dnů od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na trestní minulost žalobce, která svědčí o jeho postoji k právnímu řádu ČR a dodržování jeho povinností. V ČR byl žalobce pravomocně odsouzen celkem šestkrát, a to dokonce čtyřikrát k nepodmíněnému trestu odnětí svobody – v roce 2009 za loupež na tři roky, v roce 2016 za další loupež na 3 roky a za krádež na 1 rok a v roce 2017 za maření výkonu úředního rozhodnutí na 4 měsíce. Od února do září 2024 byl žalobce ve vazbě v Německu. Žalobce obdobně jako v roce 2023 požádal o mezinárodní ochranu až poté, co neoprávněně pobýval na území, byl zajištěn cizineckou policií a umístěn do ZZC. Ministerstvo proto shledalo, že tak žalobce učinil pouze ve snaze oddálit hrozící vyhoštění, příp. se mu vyhnout. Pokud by měl žalobce potřebu požádat na území ČR z důvodu hrozícího nebezpečí v Rusku o mezinárodní ochranu, mohl tak učinit bezprostředně poté, co měl k tomu příležitost. Žalobce přitom neuvedl žádný důvod, který by mu bránil v dřívějším podání žádosti. V případě propuštění ZZC lze od žalobce očekávat pokračující porušování právního řádu ČR, a tudíž i ohrožení veřejného pořádku a průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce kromě opakovaného páčání trestné činnosti v minulosti nerespektoval uložené správní vyhoštění. Proto nepřichází v úvahu ani uložení mírnějšího opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce nemá v ČR stabilní místo pobytu ani žádné vazby a majetek. Nedisponuje dostatkem financí, ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem. Nelze předpokládat, že by žalobce poskytoval správním orgánům v průběhu řízení o mezinárodní ochraně na svobodě potřebnou součinnost. Délku zajištění ministerstvo stanovilo s ohledem na předpokládaný průběh řízení o žádosti, kterou nelze pokládat za zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu. Ukončení řízení lze očekávat během 90 dnů, tedy v polovině zákonné šestiměsíční lhůty. Případná lhůta pro podání žaloby činí 15 dnů, k tomu je třeba připočíst dalších 30 dnů pro případ přiznání odkladného účinku žalobě a 5 dnů na doručování písemností v rámci soudního řízení, tj. celkem 140 dnů (90 + 15 + 30 + 5). Pokud by se objevily nějaké další skutečnosti, nelze vyloučit prodloužení doby zajištění na maximálních 180 dnů.
8. Žalobce převzal napadené rozhodnutí dne 23. 9. 2024 a následně proti němu podal dne 8. 10. 2024 prostřednictvím žalovaného správní žalobu podle § 46a odst. 7 zákona o azylu ve spojení s § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný předložil soudu žalobu, vyjádření k žalobě a správní spis v pátek 11. 10. 2024.
9. Dne 3. 10. 2024, tedy po vydání napadené rozhodnutí, byl se žalobcem podle § 23 zákona o azylu proveden pohovor k jeho žádosti o mezinárodní ochranu (protokol ze dne 3. 10. 2024, čl. 57).

II. Obsah podání účastníků

10. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný postupoval nezákonně, neboť nebyl naplněn důvod pro zajištění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Má za to, že žalovaný neprokázal obavu, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet. Žalobci byl v Německu uložen podmíněný trest odnětí svobody. Po návratu do ČR sám aktivně řešil svou pobytovou situaci, když se v pátek

13. 9. 2024 na ministerstvu snažil zjistit aktuální stav řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Je tak patrné, že žalobce s žalovaným spolupracoval, dokonce se u něj sám dobrovolně hlásil. Uvedené skutečnosti žalovaný při zajištění žalobce nijak nezohlednil. Argumentoval-li žalovaný tím, že žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve, je třeba zdůraznit, že neexistuje zákonná povinnost žádat o mezinárodní ochranu okamžitě při vstupu do ČR. Žádost o mezinárodní ochranu lze podat kdykoliv, existují-li pro to objektivní důvody. Žalovaný navíc přehlíží, že druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal prakticky při první možné příležitosti. Primárně chtěl totiž pokračovat v řízení o první žádosti, kterou odůvodňoval tím, že vyjadřoval veřejnou kritiku proti prezidentu Putinovi. Tento azylově relevantní důvod ostatně uznal i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 5. 2024, č. j. 33 Az 4/2024-38. Žalovaný tedy nezohlednil všechny okolnosti daného případu svědčící ve prospěch žalobce a dostatečně nezjistilo skutkový stav věci. Z hlediska naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

11. Žalobce dále namítá, že vůči zajištění existovaly mírnější alternativy ve smyslu § 47 zákona o azylu, které bylo možné využít. Upozorňuje, že před zajištěním pobýval v hotelu na Praze 7. V součinnosti s cizineckou policií mu mohla být uložena povinnost zdržovat se na adrese hotelu a hlásit se osobně ve stanovených časech na ministerstvu. Případně mu mohla být uložena povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným. Ten přitom nijak nezohlednil, že žalobce si nebyl vědom neoprávněnosti svého pobytu, resp. předpokládal, že řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu dosud neskončilo. Žalobce nevěděl, že řízení o této žádosti bylo v mezidobí zastaveno.
12. Žalobce rovněž namítá, že zajištění v délce 140 dnů je nepřiměřené a zbavuje ho práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech, což odporuje čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Po dobu čtyř měsíců má žalobce možnost iniciovat soudní přezkum pouze jednou. Dostatečnou zárukou periodicity soudního přezkumu pro žalobce není ani možnost žádat o propuštění ze ZZC. Úprava doby trvání zajištění a možností jeho přezkumu dle § 46a odst. 10 zákona o azylu dle žalobce odporuje ústavnímu pořádku. Jako přijatelná se žalobci jeví délka zajištění maximálně na 30 dnů. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč bylo nutné přistoupit k zajištění v téměř maximální zákonné délce. V tomto rozsahu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, zcela formální a svévolné. Žalovaný vychází pouze obecně z délky řízení o mezinárodní ochraně, aniž by zohledňovalo konkrétní okolnosti daného případu. Žalobci je známo, že obdobné odůvodnění se objevuje prakticky v každém rozhodnutí ministerstva o zajištění cizince.
13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě setrvává na závěru, že žalobce byl zajištěn zcela v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V žalobcově případě přitom nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

III. Posouzení věci soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 46a odst. 7 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
15. Soud nepřehlíží, že žalobce v době podání žaloby nebyl nikde hlášen k pobytu a fakticky pobýval v ZZC Balková, které se nachází v obci Tis u Blatna v okrese Plzeň-sever. Z tohoto

důvodu by zde nebyly dány podmínky k založení místní příslušnosti zdejšího soudu (srov. § 46a odst. 7 zákona o azylu *in fine*). Soud vzal nicméně v úvahu, že žaloba mu byla doručena spolu se správním spisem prostřednictvím žalovaného, čímž došlo k naplnění hypotézy § 46a odst. 8 věty třetí zákona o azylu a tedy k započetí běhu lhůty 7 pracovních dnů pro rozhodnutí ve věci samé, to vše za situace, kdy žalobce byl již po dobu 26 dnů fakticky omezen na osobní svobodě. Vzhledem k souběhu těchto procesních i skutkových okolností soud – i navzdory vědomí o nedostatku své místní příslušnosti – přistoupil k meritornímu přezkumu napadeného rozhodnutí.

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž v daném případě neshledal žádné vady, ke kterým by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č. 4456/2023 Sb. NSS, odst. 43–44, ve spojení s rozsudkem velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022, spojené věci *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, odst. 87–89.
17. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v daném případě neshledal zásadní důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS). V tomto směru vzal toliko v potaz, že po vydání napadeného rozhodnutí byl se žalobce proveden pohovor k jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
18. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 větou čtvrtou zákona o azylu bez nařízení ústního jednání, a to v zákonné lhůtě 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu (§ 46a odst. 8 věta třetí zákona o azylu; správní spis spolu s žalobou doručen dne 11. 10. 2024).
19. Žaloba není důvodná.

Obecná východiska

20. Zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky ESLP ve věcech *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na nějž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Z tohoto důvodu je zajištění přípustné jen za striktně definovaných podmínek. Zajištění musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, a to pouze na nezbytně nutnou dobu.
21. Navzdory tomuto pojetí soud při přezkumu rozhodnutí o zajištění neplní úlohu orgánu s generální vyšetřovací pravomocí. Z tohoto důvodu je i při soudním přezkumu tohoto typu rozhodnutí nutno trvat na tom, aby cizinec dovolávající se soudní ochrany proti omezení své osobní svobody v důsledku zajištění uvedl dostatečně skutkové či právní důvody, pro které považuje zajištění své osoby za nesprávné či nezákonné. To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že se nelze spokojit jen s prostým výčtem údajně porušených

zákonných ustanovení (viz str. 2 žaloby), který není nijak navázán ke konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům, sám o sobě nesplňuje požadavky kladené na žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). S výjimkou případů, kdy žalobce na jiných místech žaloby spojil porušení některých z těchto ustanovení s individualizovanou žalobní argumentací, se tak soud tímto „paragrafovým seznamem“ blíže nezabýval.

Účel zajištění

22. Žalobce byl zajištěn § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého lze rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže *„byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění [...] nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“*, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Aplikovaný důvod zajištění koresponduje s důvodem uvedeným v čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice 2013/33/EU.
23. Smyslem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění, typicky útekem a přerušením kontaktu se správními orgány. Jinak řečeno, účelem tohoto zajištění je efektivní kontrola *„nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“* (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, odst. 16, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31, odst. 20 nebo ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 Azs 243/2017-25, odst. 24).
24. K výkladu čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice se vyjádřil Soudní dvůr EU v usnesení ze dne 3. 6. 2021 ve věci *J. A. proti Slovinsku*, C-186/21 PPU, podle něhož tento důvod zajištění cizince obsahuje dvě odlišné kumulativní podmínky. Jednak *podmínku zajištění žadatele za účelem vyhoštění* a jednak *podmínku existence přiměřených důvodů, založených na objektivních kritériích, domnívat se, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení* (bod 36). Příkladem objektivního kritéria, kterého se orgány mohou dovolávat, je skutečnost, že žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení (bod 37). Obdobně se k naplnění důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016-27, v němž uvedl, že jsou v daném ustanovení obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění:
 - (i.) podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců (první podmínka),
 - (ii.) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet (druhá podmínka),
 - (iii.) žádost o udělení mezinárodní ochrany nebylo možno podat dříve (třetí podmínka).
 Tyto tři podmínky je přitom třeba splnit kumulativně (současně).
25. Soud shledal, že v případě žalobce byly všechny shora uvedené podmínky vyplývající z přijímací směrnice a zákona o azylu naplněny.

26. Žalobce nerozporuje, že druhou žádost o mezinárodní ochranu podal dne 16. 9. 2024 v ZZC Balková, což má i oporu i ve spisovém materiálu (viz žádost na čl. 8 správního spisu). První podmínku lze proto mít v zásadě za nespornou.
27. Pokud jde o naplnění podmínky druhé, má soud shodně s žalovaným za to, že zde existují objektivní okolnosti, na jejichž základu se lze domnívat, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu pouze s úmyslem pozdržet či zmařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a to z následujících důvodů:
28. Jak plyne z obsahu spisu, správní vyhoštění bylo žalobci uděleno podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023, které doposud nebylo vykonáno. Této skutečnosti si byl žalobce dle vlastních slov vědom (srov. odst. 4 výše a zde rekapitulovaný obsah protokolu o podání vysvětlení ze dne 15. 9. 2024). Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí podrobně vylíčil pobytovou a trestní minulosti žalobce, která skutečně zavdává důvodné pochybnosti o tom, že druhou žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem pozdržet nebo zmařit hrozící vyhoštění.
29. S tímto hodnocením žalovaného soud souhlasí. Právě bohatá trestní minulost více než dostatečně vypovídá o tom, že žalobce opakovaně porušoval právní řád ČR, neboť zde byl šestkrát pravomocně odsouzen za spáchání různých trestných činů, a to včetně trestné činnosti násilné, jak plyne z opisu Rejstříku trestů. Soud samozřejmě nepřehlíží, že odsouzení za některé trestné činy uvedené v opisu z evidence Rejstříku trestů jsou již zahlazena, navzdory tomu nelze mít důvodné pochybnosti o tom, že celkový postoj žalobce ke společenským hodnotám chráněným zákonem je přinejmenším velmi nevalný. Za trestnou činnost byl žalobce pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody i v Německu (kde byl v roce 2024 držen ve vazbě). V neposlední řadě nelze pominout, že žalobce v minulosti porušoval též povinnosti plynoucí z předpisů upravujících pobyt cizinců, jak plyne z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25. 9. 2023. Jelikož ani navzdory pravomocně uloženému vyhoštění žalobce z území dobrovolně nevycestoval, byl následně zajištěn v ZZC, ve kterém podal první žádost o mezinárodní ochranu, řízení o ní ale bylo pravomocně zastaveno podle § 25 odst. 1 písm. h) zákona o azylu z důvodu předání žalobce k trestnímu stíhání do Německa.
30. Souhrn shora uvedených skutečností – vícečetná trestní odsouzení v ČR i v Německu, nerespektování správního vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu poprvé až během zajištění – dle soudu dostatečně vypovídá o tom, že v případě nezajištění žalobce by mohl být zmařen či podstatně ztížen případný výkon uloženého správního vyhoštění. Aniž by soud jakkoliv předjímal výsledek řízení o mezinárodní ochraně, připomíná, že zajištění představuje preventivní opatření, který má zabezpečit dostupnost žalobce pro případný výkon rozhodnutí o vyhoštění v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. V žalobcově případě je vzhledem k jeho dosavadnímu způsobu života uložení takového preventivního opatření je zcela namístě.
31. Na tom to závěru nic nemění žalobcem akcentovaná skutečnost, že se po propuštění z německé vazby dostavil dne 13. 9. 2024 osobně k žalovanému, aby se informoval o stavu prvního řízení o mezinárodní ochraně. Zde je opět třeba vzít v potaz žalobcova opakovaná protiprávní jednání a jeho celkový zjevně nevalný postoj ke společenským hodnotám (srov. odst. 29), což zavdává závažné pochybnosti o tom, že by žalobce v případě setrvání na svobodě dobrovolně spolupracoval se správními orgány během probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně či při případném. Podpůrně lze v této souvislosti zmínit též vyjádření

žalobce, který při pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že žádost podal z obavy, aby nebyl vyhoštěn (protokol ze dne 3. 10. 2024), což jen vypovídá o jeho způsobu uvažování a přesvědčivě se tím dokresluje účelovost jeho žádosti.

32. Lze tedy shrnout, že (klíčová) druhá podmínka k uložení zajištění vyplývající z přijímací směrnice a zákona o azylu (srov. odst. 24), která existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, byla v případě žalobce zjevně naplněna.
33. Zbývá tedy zhodnotit poslední třetí podmínku. I zde soud souhlasí s žalovaným, že žalobce mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve. Žalobce – stejně jako v případě své první žádosti – požádal o mezinárodní ochranu až teprve poté, co byl cizineckou policií zajištěn a umístěn do ZZC. Je přinejmenším překvapivé, že by si až do té doby neuvědomoval žádná relevantní rizika ohledně případného pronásledování své osoby či jiné relevantní hrozby v zemi svého původu, pro která by potřeboval na území ČR mezinárodní ochranu. Lapidárně řečeno: Na možnost požádat o mezinárodní ochranu se žalobce „záhadně“ rozpomněl vždy až v okamžiku, kdy byl v souvislosti s bezprostředně hrozícím vyhoštěním omezen na svobodě, předtím mu absence jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany zjevně nevadila. Z výpovědi žalobce přitom nevyplynulo nic, co by mu objektivně bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu (v ČR či jiném členském státu EU) před jeho zajištěním.
34. Soud v obecné rovině souhlasí s žalobcem potud, že žádost o mezinárodní ochranu jistě nemusí být podávána ihned a bezprostředně po vstupu na území. To ale neznamená, že by zjevně dlouhodobé otálení s jejím podáním nemělo mít význam při hodnocení, zda cizinec o nějakou mezinárodní ochranu vůbec stojí, tím spíš je-li toto otálení opakovaně ukončováno až teprve v okamžiku omezení osobní svobody. Dovozuje-li žalobce možnost bezbřehé časové neomezenosti k podávání žádostí o mezinárodní ochranu ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44, je třeba upozornit, že zmiňovaný rozsudek zrušil NSS rozsudkem ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Azs 177/2020-60. V daném případě se navíc okamžik podání žádosti o mezinárodní ochranu řešil při přezkumu věcných důvodů pro (ne)udělení mezinárodní ochrany, nikoliv v kontextu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, o kterém lze rozhodnout pouze za předpokladu, že cizinec „*mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31, odst. 21–23).
35. K tvrzení žalobce, že jeho veřejná kritika prezidenta Putina byla v rozsudku Krajského soudu v Plzni dne 9. 5. 2024, č. j. 33 Az 4/2024-38, uznána jako azylově relevantní důvod soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2024 o zamítnutí první žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu bylo zrušeno kvůli nesprávnému posouzení této žádosti jako zjevně nedůvodné ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Na základě předmětného rozsudku nicméně nelze dovodit, že by žalobcova tvrzení o hrozbě jeho pronásledování v případě návratu do vlasti bylo skutečně hodnověrná, a tedy že by představovala důvod pro udělení mezinárodní ochrany (ať už ve formě azylu nebo doplňkové ochrany). Jako celek není zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni pro rozhodnutí o žalobcově zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jakkoliv relevantní.
36. Celkově lze tedy shrnout, že pokud jde o účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je tedy napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné a zákonné.

Mírnější opatření

37. Soud se dále k námitce žalobce zabýval splněním dalšího předpokladu pro jeho zajištění, a to otázkou, zda nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření jakožto mírnější alternativu vůči zajištění.
38. Bez ohledu na důvod zajištění se zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutí „*ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany*
a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené“ (srov. čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice).
39. Východiska pro případné uložení zvláštních opatření přehledně shrnul NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48:
- „Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto **nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložním pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.** Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit **pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.** Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, **jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.** Vždy však bude třeba zvážit **osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince** (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice)“ (zvýraznění doplněno soudem).*
40. Volba zvláštních opatření je tudíž v první řadě vázána na předpoklad, že žadatel bude se správními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, ale též pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění. Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34, odst. 12).
41. Ve světle uvedených kritérií a všech skutkových okolností tohoto případu se soud zcela ztotožňuje se závěrem ministerstva, že zvláštní opatření § 47 odst. 1 zákona o azylu by nebyla dostatečně účinná a nemohla by spolehlivě nahradit zajištění žalobce.
42. Kromě již zmiňované pobytové historie žalobce a jeho opakovanému páchání trestné činnosti (opět srov. odst. 29 výše) žalovaný správně zohlednil, že žalobce nemá na území ČR žádné stabilní zázemí a nedisponuje dostatkem finančních prostředků ani možností jejich získání legálním způsobem. Sám žalobce vypověděl, že v hotelu na Praze 7 plánoval bydlet pouze do pondělí 16. 9. 2024 (protokol o podání vysvětlení ze dne 15. 9. 2024). Vzhledem k předchozímu neplnění povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením skutečně nelze

očekávat, že by žalobce poskytoval na svobodě správním orgánům potřebnou součinnost v řízení o mezinárodní ochraně a při případném vyhoštění. Žalobce nemá na území ČR ani žádný majetek, ani žádné trvalejší vazby. Částečnou finanční podporu mu sice poskytují bratr a matka, se kterými ale udržuje pouze sporadický kontakt. Je tedy zřejmé, že uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) či b) zákona o azylu v žalobcově případě nepřicházelo v úvahu, neboť by mohl být zmařen průběh řízení o mezinárodní ochraně i případný výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V tomto ohledu nelze úvahám žalovaného cokoliv vytknout.

Doba trvání zajištění

43. Žalobce dále brojí proti délce zajištění a omezené možnosti účinného soudního přezkum v rozumných intervalech.
44. Obecně platí, že žadatel o mezinárodní ochranu může být omezen na svobodě pouze *po co nejkratší dobu* pokud přetrvávají důvody zajištění (srov. čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice).
45. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu „[m]inisterstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.“
46. Do 30. 6. 2023 činila nejdelší přípustná doba zajištění 120 dnů. K jejímu prodloužení došlo novelou č. 173/2023 Sb. „*v reakci na časté případy zneužívání azylového řízení ze zařízení pro zajištění cizinců díky – i přes zalhnutí – nevyhovující délce celkového azylového řízení a následnému propuštění cizince na území. Jinou variantou by bylo razantní zkrácení lhůt pro všechny instance, což v současném systémovém nastavení není zatím možné. Cílem navrhované změny je dále zajištění řádného posouzení žádosti a v případě neudělení mezinárodní ochrany také efektivní návrat daného cizince. Bez prodloužení lhůty by docházelo ke zmaření cíle zajištění, výjezdu z území České republiky, což by mohlo podkopávat návratovou politiku ČR.*“ (důvodová zpráva k novele, zvýraznění doplněno soudem). Z uvedeného je zřejmé, že prodloužení doby zajištění má vést zefektivnění návratové politiky státu a zabezpečení skutečné proveditelnosti účelu zajištění, jímž je v daném případě řádný průběh řízení o mezinárodní ochraně a případného vyhošťovacího řízení.
29. Žalovaný při stanovení délky zajištění respektoval zákonem dané rozmezí, neboť dobu trvání zajištění stanovil do 2. 2. 2025, tj. na 140 dnů od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 16. 9. 2024. Lichá je proto paušální námitka žalobce, že doba trvání zajištění byla stanovena v maximální možné délce. Autor žaloby zjevně přehlédl, že právní úprava umožňuje stanovit tuto dobu ještě téměř o čtvrtinu delší, než jak učinil žalovaný. Zcela zjevně se zde tedy nejedná o ničím neodůvodněné stanovení nejdelší doby bez jakéhokoliv odůvodnění (což by jinak mohlo vést ke zrušení zajištění, srov. rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, odst. 28-29).
30. K úvaze o stanovení délky zajištění žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl (viz str. 5 napadeného rozhodnutí), že ačkoliv považuje podání žádosti o mezinárodní ochranu za účelové, nebude ji možno žádost hodnotit jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 zákona o azylu. Dále přihlédl k tomu, že podle judikatury by mohla být žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Žalovaný rovněž uvážil, že ještě nebyly provedeny veškeré úkony správního řízení, které jsou nutné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze v tuto chvíli vyloučit, že nebude nezbytné žádost posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek

§ 12–14b zákona o azylu. S přihlédnutím k těmto okolnostem žalovaný stanovil pro dobu trvání zajištění na 140 dnů, která odpovídá standardní délce řízení v obdobných věcech. V této souvislosti rovněž uvážil, že lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu činí 6 měsíců.

31. Takto odůvodněné stanovení délky doby trvání zajištění pokládá soud za plně přezkoumatelné a dostatečně individualizované.
32. Nutno zdůraznit, že žalobce v žalobě nenamítal žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění takto stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Lze proto vycházet z toho, že očekávaná délka řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu se nijak nevymyká běžným případům. Přitom právě očekávaná délka řízení ve věci mezinárodní ochrany a možnost následného soudního přezkumu bylo stěžejní kritérium, které žalovaný při úvaze o stanovení doby trvání zajištění zvažoval. Takový úsudek soud považuje v zásadě za správný, neboť účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je s délkou řízení o mezinárodní ochraně z povahy věci úzce provázán. Jak totiž konstatoval NSS již v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu“ (srov. dále rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38, odst. 18). Předpoklad o délce řízení o mezinárodní ochraně přitom žalovaný odůvodnil jednak běžnou délkou samotného správního řízení (90 dnů, což je polovina zákonné šestiměsíční lhůty), dále délku lhůty pro podání případné žaloby [15 dnů, srov. § 32 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] a s tím spojenou nejzazší lhůtu pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (30 dnů, srov. § 32 odst. 2 zákona o azylu ve spojení s § 73 odst. 4 s. ř. s.), a konečně běžnou lhůtu pro doručování potřebných podkladů v rámci soudního řízení (5 dnů). Tuto úvahu soud považuje za zcela logickou a prostou jakékoliv libovůle. Soud rovněž pokládá za logické, že žalovaný do úvahy o době trvání zajištění zahrnul i lhůtu pro rozhodnutí o případném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě proti případnému nevyhovujícímu rozhodnutí o žádosti (odlišně srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2024, č. j. 46 A 2/2024-27, odst. 32-44, a ze dne 16. 8. 2024, č. j. 52 A 11/2024-14, odst. 26–36, proti nimž byla podána kasační stížnost). Pokud by totiž soud takovému návrhu vyhověl, bylo by zřejmé, že zajištění bude zapotřebí prodloužit, neboť kladné rozhodnutí o odkladném účinku by bránilo realizaci vyhoštění. Žalovaný tudíž postupoval tak, aby se jednalo o jednorázové zajištění do doby, než bude skutečně patrné, že žalobci nebude přiznána mezinárodní ochrana, a bude s ním tak možné vést vyhošťovací řízení. V případě žalobce, který se v minulosti opakovaně dopouštěl protiprávních jednání, se zájem na efektivní realizaci případného vyhoštění soudu jeví o to intenzivnější.
33. S ohledem na shora uvedení má tedy soud za to, že odůvodnění doby trvání zajištění bylo dostatečně podložené a přiměřené s ohledem na důvod zajištění žalobce (srov. rozsudky ESLP ve věci *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03, odst. 74, a ve věci *Lazăr proti Rumunsku* ze dne 23. 9. 2024, stížnost č. 20183/21, odst. 108–111).
34. Samotná délka zajištění navíc žalobce nezbavuje možnosti případného dalšího soudního přezkumu, neboť podle § 46a odst. 10 zákona o azylu má možnost podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí soudu žádost o propuštění ze zajištění s případně navazujícím soudním přezkumem. S ohledem na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19, který se týkal obdobně koncipovaného § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že lhůtové

omezení možnosti opětovného posouzení důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu lze považovat za ústavně komfortní a v souladu s čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Soud proto neshledal důvod postupovat ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy. V této souvislosti je též třeba zdůraznit, že pokud by důvody pro zajištění pominuly dříve, musel by být žalobce bez zbytečného odkladu propuštěn na svobodu [srov. § 46a odst. 13 písm. a) a d) zákona o azylu].

IV. Závěr a náklady řízení

47. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Neshledal ani jiné vady či nezákonnosti (neuplatněné v žalobě), které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Proto žalobu podle § 78 odst. 8 s. ř. s. zamítl (výrok I).
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který ve věci neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. října 2024

Josef Straka, v. r.
samosoudce